

Барбара Корун

(1963 р., Любляна)

Закінчила словеністику і компаративістику, викладала в гімназіях в Люблянці, працювала редактором і помічником драматурга в люблянських театрах. Засновниця літературної премії «KONS», організаторка зустрічей «Поетки про поеток». Авторка поетичних збірок:

«Лезо ніжності», 1999

«Нотатки з-під столу», 2003

«Розколини», 2004

«Прийду за мить», 2011

«Чечіца, шалена від любові», 2014

«Поміж іншим», 2016

Вірші Б. Корун перекладені 21 мовою й увійшли до понад 40 антологій у Словенії і за кордоном. окремими перекладами вийшло близько десяти книг письменниці.

Про працю над збіркою перекладів вибраної поезії «*Songs of Earth and Light*» (перекладач – ірландський поет Тео Дорган) у 2006 р. був знятий документальний фільм.

Б. Корун є лауреаткою численних премій, зокрема 2011 р. за збірку «Прийду за мить» авторка отримала словенську премію «Вероніка», якою нагороджується найкраща поетична книга року, 2014 р. – національну італійську премію «Леандро Польверіні» за інтимну поезію.

ISBN 978-617-614-221-8

Барбара Корун
Прийду за мить

Барбара Корун

Барбара Корун

Прийду за мить

Зі словенської переклали
Мар'яна Климець та Наталія Хороз

УДК 82-1

К 66

Корун, Барбара

Прийду за мить : поезії / Барбара Корун ; Пер. зі словен. Мар'яни Климець та Наталі Хороз. – Чернівці : Книги – XXI, 2018. – 112 с.

ISBN 978-617-614-221-8

This book was published with the support of Trubar Foundation at the Slovene Writer's Association, Ljubljana, Slovenia

Книга видана за підтримки Фонду ім. П. Трубара Асоціації словенських письменників, Любляна, Словенія

This book was translated with the support of Slovenian Book Agency.

Переклад книги здійснений за підтримки Державної книжкової агенції Республіки Словенії

ISBN 978-617-614-221-8

© Barbara Korun, 2018

© Книги – XXI, 2018, *видання українською мовою*

© Мар'яна Климець, 2018, *переклад*

© Наталя Хороз, 2018, *переклад*

© Вікторія Дикобраз, 2018, *обкладинка та дизайн*

Усі права застережено

Події та люди

в цій книзі

ви-найдені

*Незавершені
пейзажі*

[illegible]

Гарбузи!

Великі, круглі, золоті!

Видимо-невидимо!

Поле гарбузів!

М'якими загортками вони несподівано
здіймаються переді мною, величезні. Від
горизонту до горизонту – самі гарбузи!
Висушені стебла та листя – то бронзове
мереживо, тендітне, філігранне. І між
ним – блиск сонячних гарбузів.

Ах, яке сонце!

Здається, золото пестить, здається, у про-
менів – м'які долоні. Доторк сонця. Сон-
це пестить гарбузи, гарбузи пестять очі,
очі гойдають душу.

На небокраї дві постаті, вони несуть ко-
шики, корзини, козуби, відра, плетінки.
Вони такі дрібні, такі безпомічні перед
могутніми гарбузами, перед розси-
паним золотом вони спиняться
здивовані,

вражені.

І всі речі в хатинці мене пестили, відразу, з першої миті. Коли я вперше сховалася під дашком, хатинка заокруглилася і втягнула мене в себе так природно, що моє серце аж до ранку щеміло. Чотиринога та чотирирука тварина на лежку всю безкінечну ніч зітхала на два голоси, буркотіла, сміялася, стогнала; шелестіла і потріскувала душа, знов єдина, знову цілісна, і зорі дзеленчали на подвір'ї.

Чуєш, чуєш, ти, буркотлива зі сну, закутана у прядиво близькості, послухай. Це зоряне молоко, що скапує по жолобу, це сюрчання порожнечі, яка треться об хатинку (всесвітній цвіркун!), це рипіння космічного пилу. Ні, це сніг рипить, мінус десять надворі. Це твоє дихання, це моє серцебиття, це наше тепло, міжгалактичний

простір свисту. Космос. Космос! Тссс-с-с-с,
тсс, не кричи, не кричи. Чому ти не ввійдеш у мій крик? Він відкриває такий безмежний простір! Ти знаєш, що в моїх руках ти знову хлопчик? І ти – юнка, ціле африканське плем'я. Не торкайся мене! Не торкайся. Але де ж там! Голубитиму тебе всю ніч. Мммммммммммммммммммммм
ММ

Космос. Тсс-с-с Тсс-с-с
Тсс-с-с Тсс-с-с
Не кричи **Космос!**
Тсс-с-с, не кричи, тсс,
не кричи, тсс, не кри-
чи

– Лягай сюди, на мене, – сказав він, а вона так і зробила.

Тоді кімната доверху заповнилася густою рідиною, зеленою, темною і солодкою. З першим же рухом вона відштовхнулася від берега й ковзнула гладінню води, наче лягла на пліт, щокою на гладку поверхню, а його обличчя з міцно заплющеними очима раптом видалося

далеким-далеким, наче на дні. І вона розуміла, що він для неї втрачений, що вона не може і не сміє його торкатися. Але ж та вода! Ох, та шкіра води, м'яка, п'янка, тепла; а нерівні дрібні хвильки несли на своєму хребті світло, золоте, погідне, сліпуче. Крізь тіні біля їх підніжжя вона могла уривчасто бачити його обличчя, на диво близьке й видовжене цієї миті,

наче складене

з двох неоднакових половинок. Чи це вода, чи мої очі винні, подумала вона на мить, але не могла поглянути прямо і дивилася на нього тим дивним косим поглядом, поглядом зблизька і здалека, поглядом серця. Яким спокійним було те обличчя, яким віддаленим! Він ніби спав, глибоко-глибоко занурений, і вона бачила, що він повністю зосереджений на собі, що та вода – його піклування і ніжність, якими він її огортає, і що для неї вона як дар. Як відблиски сонця на поверхні, зблиски лагідності, вона дивилась на нього то пильніше, то неуважно, доки з невеличкими густими хвилями не з'явилося оте золото.

*лягай сюди,
ніжність*

мац-мац-мац-мац-мац-
мац-мац-мац-мац-мац-
мац-мац-мац-мац-мац-
мац-мац-мац-мац-мац-
мац-мац-мац-мац-мац-
мац-мац-мац-цок-цок
де ж ті двері?

дрижаки.

Так близько до всесвіту!

списпизасинай.

Мац-мац-мац. Правою долонею по розі хати, дерево. Цок-цок-стук-стук. Це розбита бруківка клацає під капцями. Мац-мац-мац-мац. Де ж ті двері? Треба схилитися, тут унизу вже намагаю край – і пахне деревом. Не вмикати світла, не знищити чару сліпоти (огорнена коханням, лише мацаю, мааа-а-а-ацаю). Сходинка, порцеляновий унітаз, холодна дошка, холлльооо-дна! Опертися на неї, підняти, опустити – цівка, тонка замерзла цівка. Витерти (м'яко і тепло). Повернути кран – цюр-цюр-цюр, це тече вода. Підтягнути, поправити. Зачинити двері... Зовні терпляче очікує ніч. Туман, туманець, ні зірок, ні місяця... Погляд догори: молоко. Молочні круговерті. Тут повсюди виноградник, замерзла земля скрипить під ногами... Чутно хропіння? Я мацаю твої сни, м'які, мохоподібні, вони то ніби шовк, то ніби жувальна гумка... Я ще трохи побуду тут, так близько до всесвіту, що його можна торкнутися рукою, що він може торкатися мене повсюди... Дрижаки. Швиденько всередину, в тепло. Швиденько в тепло до теплого. Пригорнутися. Заповнити впадини й опуклості... ти буркочеш, стогнеш, фиркаєш (я замерзла!), обіймаєш, пригортаєш, стискаєш. Усе добре, добре. Спи, спи, засинай.

Як якась безформна тварина, як створіння
півпрозоре, стара павутина в кутку мого кабінету,
теплого повітря – створіння, зв’язане невидимими
пульсуюче –

з великими м'ясистими крилами – ледь помітне,
чорна від пилуки, розвівається, пульсує від хвиль
мотузками, напівскуте, напіввитаюче, пульсуюче,
– серцетварина.

Бо ти думаєш, що існує навіть імовірність. Бо ти насамперед граєшся, бо ти передусім хмара, яка здійснюється з дна, формуєш у грудку морської трави, бо ти перш за все формуєш собі форму, бо ти насамперед кажеш собі,

глянь!

глянь, це як хвіст птаха, глянь, це могло би бути його крилами, а там я бачу лапки, а там – голову і дзьоб, а тоді сподіваєшся, що те, що ти бачиш, неправда,

не

і потім дивишся довго-довго

прав

і бачиш, що так воно і є –

да

і тоді все-таки нерухомо-нерухомо –

мертвий птах – напівзігнилий, напів-
зіжертий, але мертвий птах і його біла
рана, і його білі нутроці – напіввідірва-
не крило і голова чорно глибоко внизу,
і все-таки хвіст, і все-таки дві лапки,
і все-таки чорне пір'я, і пір'я, і пір'я –
і це та гуска, з якою він

ти граєшся!

ішов – той, хто був ним – тим, що по-
дорожував до тебе на південь, все-таки
поранена і мертва, все-таки зв'язана
любовними путами, які спершу вида-
лися ланцюжком ковбасок, а тоді сіт-
тю, ледь помітною, однак сіттю, яка
схопила птаха, чорно-білого, з дзьо-
бом донизу, яка схопила і не випускає
його, щоб його риби до кінця, до кіс-
ток обгризли, щоб його перетравили
простори моря, і він тут,
досі мертвий.

Що я бачила в Неаполі – змію з ву-
хами, обладунки, що тримають спис,
кам'яного пса з мотузкою, оздобу на
вершках стріх, Fіoro maіor, ковзкий
чорний брук, великі двері з малень-
кими двецятами, одні відчинені,
в них віник, совок і догори дригом
перевернуте відро, фортепіано, за-
горнуте у церату, туфлі на високих
підборах, богів із широко роззявле-
ними порожніми ротами.

бачила

// богів //

з порожніми

бачила

// обладунки //

що

тримають

- ✱ Штовхає перед собою візок із супермаркету, заповнений грудками зім'ятого паперу. Светрик брудно-оранжевого кольору, розтягнутий, коричнева спідниця позбиралася довкола талії. На ногах капелюхоподібні капці, на голові зелена вовняна шапка. З візочка визирає чорна парасоля. Крокує швидко, квапливо, нахилена над візком.

Моросить над містом.

Вона тримає парасолю, велику парасолю з картатим візерунком. Одягнена в блакитну бавовняну сорочку, тонку, як подих, і червону клітчасту спідницю, що сягає підлоги. Холодний вітер пробирає до кісток. Вона підійшла ближче, вийнуло запахом старої шкіри, старого тіла, той затхлий запах, наче трохи згірклий смалець. І її обличчя, зморщене, щелепа без протеза висунута вперед, маленькі каламутні очі, старечий голос, тонкий, високий, писклявий. Стареча хода, хитка, перевальцем; на голих ногах із незвично красивими пальцями дуже модні шкіряні босоніжки без підборів.

«Я йшла з'їсти кульку морозива. Часом і в цьому є потреба. Люблю морозиво. Чотирнадцять днів тому я їла торт. Мені його принесла донька, шоколадний. Я вже два роки не їла торта».

/////

часом і в цьому є потреба

/////

*Ангел. Колиха-
ётся*

Обличчя: ще досить гладенька, засмагла, сяйлива, лискуча шкіра. Постійно мінливе, щомиті

на ньому чіткі й сильні емоції, щомиті інші. Вона одягнена у щось брудно-біле, жовте,

у штани кольору вохри. Ангел Джотто. Колихається. Сходами догори. Тоді я беру її за руку:

вона має несподівано м'яку шкіру, податливу теплу долоню. Її тіло складене на кріслі, шар

за шаром, груди, живіт, стегна, мило та ніжно. Говорить глибоко зсередини, глибоко, тваринно,

голосом, який виходить із-під діафрагми, як застережне котяче гарчання. Я ледь розбираю

слова, ледь розрізняю. Голос падає, падає темно-червоним водоспадом, із глибини у ще більшу

глибину, в розщелину без дна.

✧ У селі, де я зараз живу, мешкає чоловік, який, як то кажуть, трохи того. Подейкують, що він ще з дитинства якийсь дивакуватий, хоча нічого особливого з ним не трапилося. Від нього жодної користі, навіть біля хати. Живе тихо, нікому не докучає. Лише щовечора, якраз перед заходом сонця, піднімається у сад, що над селом, звідки видно море. Дивиться на сонце і видає звуки – дивні, пронизливі. Не то вовче завивання, не то людський плач. Нічого подібного я раніше не чула. Наче величезна неземна істота стогне, чи ніби сама земля зітхає. Люди звикли до нього. Спершу його замикали і прив'язували, але він тоді видавав ще голосніші звуки. Тепер йому дали спокій. Лише коли споночіє, по нього приходить його сестра, бере його за рукав і веде додому.

Повторення притлумлює надто великий біль чи надто велику радість, робить їх звичайними, стерпними. У мене кров у жилах стигне, а люди в селі лише махають рукою, кажучи: «Ох, уже вечоріє!» Отак і ця надцербність прикрита незбагненною звичністю.

* Він працює у столярній майстерні. Деревина для нього запашна. М'яка. Легко подається. Пройдеться рубанком. Стружка. Наприкінці дня замете дрібні цурпалки. Це найусміхненіший матеріал із усіх йому відомих.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.